

Alkotmánybíróság részére

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1547-2/2019.	
Érkezett: 2019 DEC 10.	
Példány: 1	Kezezőiroda:
Melléklet:	db

Ad.: a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.32031/2019/8. számú ítélete tárgyában, figyelemmel a T. Alkotmánybíróság 2019. október 24. napján kelt és meghatalmazott jogi képviselőm által 2019. november 7. napján kézhez vett tájékoztatására, az Alkotmánybíróság előtt IV/1547-1/2019 számon folyamatba tett eljárásban, egységes szerkezetben a korábban beadottakkal –dőlt betűvel szedve a tartalmi változásokat.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján [REDACTED] állampolgár meghatalmazott jogi képviselőm útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg **Fővárosi és Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.32031/2019/8. számú határozatának** alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

[REDACTED] állampolgár vagyok, 2008. óta tartózkodom Magyarországon. 2008-ban és 2010-ben menedékkérelmet nyújtottam be, de mindkét kérelmemet jogerősen elutasította a menekültügyi hatóság, majd a közigazgatási bíróság is helyben hagyta a döntéseket. Ezt követően 2012-ben magyar állampolgár házastársamra tekintettel tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelmet nyújtottam be, amelyet meg is kaptam az idegenrendészeti hatóságtól. Másodszor 2017-ben terjesztettem elő tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelmet immáron magyar állampolgár gyermekemre tekintettel,

amely kérelmet ismét pozitívan bírált el a bevándorlási hivatal, és kiállította számomra a tartózkodási kártyát.

Ezt követően a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Felderítő Főosztálya a 2019. április 3. napján kelt 29722/1690/105/2018. Tük. számú átiratában a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harm. tv.) 43. § (2) bekezdés d) pontjának 2. fordulata alapján javaslatot tett a kiutasításomra, amelynek időtartamát a Harm. tv. 47. § (6) bekezdésében foglaltak szerint, tekintettel arra, hogy a tartózkodásom Magyarország területén a közbiztonságot vagy közrendet sérti vagy veszélyezteti, 5 év időtartamban javasoltak elrendelni.

Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (korábbi nevén: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal) 2019. május 22. napján kelt 106-1-31719/9/2019-Ké. számú határozatával elrendelte a kiutasítást az Európai Unió tagállamainak területéről [REDACTED] területére, valamint az átírti javaslattal egyezően 5 év beutazási és tartózkodási tilalmat rendeltek el velem szemben. A határozat indokolása elsősorban a Készenléti Rendőrség fenti javaslatára hivatkozott, és arra, hogy a javaslat részletes indokolását az annak alapjául szolgáló körülményeket a szakszolgálat minősített ügyirata tartalmazta, amelynek megismerése a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény 11. §-a alapján lehetséges. A határozat ezen kívül rögzítette, hogy a bünygyi nyilvántartás adatai szerint velem szemben 2018-ban közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette miatt indult büntetőeljárás, valamint 2009-ben is indult egy büntetőeljárás kábítószerrel való visszaélés büntette miatt.

Az idegenrendészeti hatóság 2019. május 16. napján kelt 106-1-32041/5/2019-Tk. számú határozatával visszavonta a részemre kiállított tartózkodási kártyát a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szett.) 94. § (4) bekezdés b) pontja alapján, mely szerint vissza kell vonni a tartózkodási kártyát, ha a harmadik országbeli állampolgár tartózkodása sérti Magyarország közrendjét, köz- vagy nemzetbiztonsági érdekét.

Az idegenrendészeti eljárás megindítására a Készenléti Rendőrség fent megjelölt javaslatára tekintettel került sor. A határozat rögzíti, hogy 2019. január 1. napjától hatályos jogszabályi változások okán nem tartozok az Szmvt. személyi hatálya alá a magyar állampolgár gyermekemre tekintettel, hanem a Harm.tv. alkalmazandó rám. Az idegenrendészeti hatóság azt rögzítette, hogy nagyobb érdek fűződik a kiutasítás elrendeléséhez: az ország közbiztonsága, illetve közrendi érdeke elsőbbséget élvez az én egyéni érdekeimmel szemben. Mindezek alapján az Igazgatóság a Harm.tv. 43. § (2) bekezdés d) pontjának 2. fordulata alapján rendelte el az idegenrendészeti kiutasítást.

A határozat ellen törvényes határidőben keresetet nyújtottam be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon. Keresetemben kértem a közigazgatási határozat megsemmisítését. Álláspontom szerint, az Igazgatóság nem tett megfelelően eleget a Harm.tv. 87. § (1) bekezdésében foglalt tényállás-tisztázási kötelezettségének, valamint kifejtettem, hogy a határozat sérti Magyarország Alaptörvényét, mivel senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg. Kifogásoltam, hogy az idegenrendészeti hatóság a kiutasítást kizárólag Budapest Rendőrfőkapitánya javaslatára rendelte el, azonban nem vizsgálta, hogy a személyem miben és mennyiben jelent veszélyt Magyarország közrendjére és közbiztonságára, és pontosan miért javasolja a vélemény a kiutasításomat és beutazási és tartózkodási tilalom elrendelését. A vélemény háttérét képező dokumentumot, mint államtitkot nem mutatták be nekem, és semmit sem tudok a tartalmáról, így védekezni sem tudtam ellene. A folyamatban lévő büntetőeljárás még nem zárult le, bűnösségemet nem mondta ki a bíróság. A közigazgatási hatóság döntése alapját képező releváns tények feltárásának kötelezettsége a hatóságot terheli, amennyiben más hatóság szakhatóságként jár el, csupán bizonyítékként kell értékelni a véleményét. Álláspontom az volt, hogy a tényállás pusztán a rendőrségi javaslat alapján nem tisztázott kellőképpen. A hatóságnak további bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatnia. Hivatkoztam a 2004/38/EK irányelv 27. cikk (2) bekezdésére, amely kimondja, hogy a közrendi vagy közbiztonsági okból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntető ítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának alapját. Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére, az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak. A felperesi álláspontom szerint az összes mérlegelési szempontra kiterjedő tényállás-feltárást kellett volna elvégeznie az Igazgatóságnak, és ezt követően mérlegelnie a kiutasítás elrendelését.

Fentiek ellenére a közigazgatási bíróság a keresetemet elutasította, az ítélet ellen egyéb jogorvoslat, így Kúriai jogorvoslat nem állt rendelkezésre.

Az eljáró bíró a per tárgyalása előtt betekintett a Készenléti Rendőrség minősített adatokat tartalmazó iratanyagába, azonban az erre vonatkozó utaláson kívül az ítélet egyéb hivatkozást nem tartalmaz, és kizárólag a minősített adatok felhasználhatóságára vonatkozó kúriai gyakorlatot valamint jogszabályi háttérrel ismerteti.

Az ítélet a Harm. tv. 43. § (2) bekezdésének d) pontjához valamint (3) bekezdéséhez tartozó jogszabályi indoklásra utalt vissza, amely szerint „indokolt a beutazási és tartózkodási tilalom elrendelését érintően a rendvédelmi szervek

kezdeményezésére vonatkozó szabályok pontosítása, valamint annak egyértelmű meghatározása a jogalkalmazás egyértelműsítése érdekében, hogy **a rendvédelmi szervek által tett javaslatot az idegenrendészeti hatóság semmilyen elemében, sem a javaslat tényében, sem a beutazási és tartózkodási tilalom időtartama tekintetében nem bírálhatja felül.**"

A Vhr. 114. § (4b) bekezdése szerint idegenrendészeti kiutasítás a Harm. Tv. 43. § (2) bekezdés d) pontja alapján a nyomozó hatóság, az Alkotmányvédelmi Hivatal, a Terrorelhárítási Központ javaslatára is elrendelhető.

A bíróság megállapította, hogy a II. r. alperesként perbe lépő Készenléti Rendőrségnek a Vhr. 114.§ (4b) bekezdése és a Harm.tv. 43. § (3) bekezdése alapján hatásköre van javaslatot tenni az idegenrendészeti kiutasítás és beutazási és tartózkodási tilalom elrendelésére a Harm.tv. 43. § (2) bekezdés d) pontjában foglalt ok fennállása esetén. Az ítéleti álláspont szerint a Harm.tv. ezen szakasza **egyértelműen kógens rendelkezést tartalmaz arról, hogy a rendészeti szerv javaslata az idegenrendészeti hatóságot köti, attól nem térhet el, és javaslat esetén kötelező meghoznia a kiutasítást és beutazási és tartózkodási tilalmat elrendelő döntést. Ezen értelmezést a törvényhez fűzött indokolás is egyértelműen alátámasztja, amely kötelezően irányadó a jogalkotói akarat vizsgálata körében.** Ebből következően az Igazgatóság döntése nem mérlegelési jogkörben hozott döntés, hanem a törvény által kötelezően előírt intézkedés volt. Tekintettel erre, a bíróságnak is csak azt kellett vizsgálnia, hogy a javaslat, arra felhatalmazással rendelkező szervtől érkezett-e, és a határozat megfelelt-e a javaslatban foglaltaknak. Jelen esetben mindkét feltétel teljesült.

A fentiekre figyelemmel a bíróság a keresetemben foglalt érveimet és jogsértésre vonatkozó kifogásaimat nem fogadta el, ezért a keresetet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, mint alaptalant elutasította.

Az ítélet elleni perorvoslat lehetőségét a Harm.tv. 46. § (2b) bekezdése zárta ki, ezért Kúriai felülvizsgálatot nem kérhettem, és nem is kértem, ahogy perújítást nem kezdeményeztem.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak helye nincs. Az ítélet elleni perorvoslat lehetőségét a Harm.tv. 46. § (2b) bekezdése zárta ki, ezért Kúriai felülvizsgálatot nem kérhettem, és nem is kértem, ahogy perújítást nem kezdeményeztem.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Előadom, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntést 2019. július 9. napján vette kézhez a meghatalmazott jogi képviselőm, így a rendelkezésre álló 60 napos határidő megtartottnak tekintendő.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A peres eljárásban felperesként jártam el, a közigazgatási eljárásban pedig ügyfélként, így érintettségem nem kíván külön bizonyítást.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.

Álláspontom szerint a Harmtv. 43. § (2) bekezdés d) pontjának ítéletben és közigazgatási határozatban való alkalmazása sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését (Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.) és XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdéseit (Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el; Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.)

Fenti jogsértések valamint az Abtv. által elvárt kritériumnak megfelelek, ugyanis a jelen ügyben a hatósági és bírósági döntési jogkör kiüresedett, elvonták az Idegenrendészeti Igazgatóság és a Bíróság döntési jogkörét, a másként döntés lehetőségét. Egy titkos Tük. átirattal, továbbá rendőri jelentéssel, amelyben véleményem szerint csekélyebb tárgyi súlyú - nem kiemelt (mint például egy terrorista személyé lehetne)- és társadalomra veszélyességgel rendelkező delictumokat sorolnak fel ellenem, folyamatban lévő büntetőeljárást felhívva, amelyben az ártatlanság vélelmének is meg kellene illetnie engem. Erre alapozva kijelentik, hogy közvetlen és súlyos veszélyt jelentek Magyarország számára.

Az ítéletben tükröződő bírói gyakorlat arra hivatkozik, hogy mind az idegenrendészeti hatóságnak, mind a bíróságnak kötelezően ki kell utasítania még egy olyan személyt is, aki magyar állampolgár hozzátartozóval rendelkezik, évek óta Magyarországon élt, munkát végzett, és a gyermeke is itt született, megszokta a környezetét, csak azért,

mert az arra törvényileg feljogosított hatóság „véleménye, javaslata” erre irányul, de még a javaslatot esetleg megalapozó eljárás sem fejeződött be.

Megállapítható, hogy a kiutasításomra úgy került sor, hogy nem állt rendelkezésemre hatékony jogorvoslat az Idegenrendészeti Igazgatóság döntése ellen (v.ö.: XXVIII. cikk (7) bek), továbbá az alapeljárásban sem lehetett tisztességes eljárásban részem, hiszen a kiutasításomat egy olyan javaslat alapján kellett elrendelni, amelynek tartalmát vagy annak megalapozottságát nem ismerhettem meg, ellene érdemi védekezést nem fejthettem ki, ugyanakkor ez a javaslat egyébként a jogrendszer egészét illetően olyan hatóságtól származott, amely döntési jogkörrel nem rendelkezik (nem az Idegenrendészeti Igazgatóság és nem – akár büntető – Bíróság. (v.ö.: XXIV. cikk (1) bek és XXVIII. cikk (1) bek.).

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(2) *Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.*

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordulok a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, melyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozott ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérem.

Álláspontom szerint az eljáró bíróság az Alaptörvénnyel ellentétesen értelmezte a Harmtv. 43. § (2) bekezdés d) pontjának rendelkezéseit, amikor a jogszabály indokolását nem vetette össze az Alaptörvénnyel, és abból a kiutasítás kógens kötelezettségét vezette le, valamint a tények és a jogi szempontok teljes körű vizsgálatát mellőzve hozott olyan ítéletet, amely az Alaptörvényben biztosított jogaimat sértik.

A megsemmisíteni kért bírói döntéssel sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő jogom, és az ártatlanság vélelmére vonatkozó alapjogom is.

Az előbbi azért, mert az eljárás nem lehetett tisztességes, hiszen nem kaptam lehetőséget arra, hogy a közrendi és közbiztonsági klauzula alkalmazhatóságának feltételeiről megbizonyosodhassak, annak megalapozatlanságát esetlegesen cáfoljam. (XXIV. cikk (1) bek., XXVIII. cikk(1) bek.)

A közigazgatási döntés ellen csak pro forma élhettem jogorvoslattal, az érdemben eredményre nem vezethetett, mert a Készenléti Rendőrség javaslata a bírósági döntés alapján kógens jelleggel alapozta meg a kiutasításomat.

A tisztességes eljáráshoz való jogot mint indokolt bírói döntéshez való jogot is sérti a támadott döntés, mert határozat indokolása elsősorban a Készenléti Rendőrség fenti javaslatára hivatkozott, és arra, hogy a javaslat részletes indokolását az annak alapjául szolgáló körülményeket a szakszolgálat minősített ügyirata tartalmazta, amelynek megismerése a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény 11. §-a alapján lehetséges. A határozat ezen kívül rögzítette, hogy a bünyügyi nyilvántartás adatai szerint velem szemben 2018-ban közfeladatot ellátó személy elleni erőszak bűntette miatt indult büntetőeljárás, valamint 2009-ben is indult egy büntetőeljárás kábítószerrel való visszaélés bűntette miatt.

Tehát a kiutasításom alapja egyrészt egy olyan javaslat, amit nem ismerhettem meg, nem tudtam ellene érdemben védekezni, másrészt az ellenem folyó büntetőeljárás. Nincs jogerős ítélet az ügyben, tehát büntetőjogi felelősségemet a bíróság jogerős határozata nem állapította meg, mégis a terhemre értékelték az eljárást, kvázi bűnösnek tekintenek engem, amiért büntetést is kaptam, azaz elrendelték kiutasításomat, holott bűncselekmények elkövetése esetén a büntető anyagi jogszabályok alapján van helye kiutasításnak (büntetőjogi kiutasítás), amennyiben annak előfeltétele, a bűnösség igazolható és a személyi körülményeim is azt indokolják. Idegenrendészeti kiutasítás elrendelése büntetőjogi alapon álláspontom szerint Alaptörvény ellenes!

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozott ítélete sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, mert kizárólagosan büntetőjogi hatáskörrel rendelkező bíróságra tartozó kérdésben foglal állást hatáskör és álláspontom szerint megfelelő hozzáértés és tapasztalat nélkül. Az ítélet indokolásából nem derül ki, hogy a TEK javaslata milyen tényekre, körülményekre hivatkozott, és miért veszélyeztettem Magyarország közrendjét. A Bíróság ekörben az ítélet ennyit rögzít: „A bíróság betekintett a II. r. alperes minősített adatokat tartalmazó iratanyagába, amely alapján megállapította,

hogy a II. r. alperes javaslata megalapozott volt, és megállapítható, hogy a magyarországi tartózkodásom sérti és veszélyezteti a közrendet és közbiztonságot." A bíróság az indokolási kötelezettség elmaradását maga is észlelte, azonban arra hivatkozott, hogy az adatok minősített jellege miatt nem fejthette ki indokait. Álláspontom szerint alkotmányjogi szempontból aggályos az is, hogy egy közigazgatási per felperese a rá vonatkozó terhelő bizonyítékot nem ismerheti meg, miközben a büntetőjogi szakértelemmel nem rendelkező bíró dönti el, hogy a felperes által ismeretlen, és egyebekben a véleményt adó hatóság részéről büntetőeljárásban vagy más eljárásban korántsem bizonyított magatartás veszélyes-e a közrendre. Nem lenne egyébként más a jogi helyzet akkor sem, ha nem minősített adatról lenne szó, mert akkor is egy olyan bíróság járna el a kérdésben, amelynek a közrend és közbiztonság veszélyeztetésének megítélése szempontjából nincsen hatásköre, de jelen esetben, mivel meg sem ismerhetem, hogy milyen cselekményt követtem el, a jogi sérelem még súlyosabb.

Az AB a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel, azonban a jelen esetben nem is volt lehetősége a bíróságnak mérlegelnie, a Harmtv. 43. § (2) bekezdés d) pontjának előírása nem engedi az Idegenrendészeti Hatóságot, de még a bíróságot sem mérlegelni, nincs az értelmezési tartománynak kerete. Elég egy rendőri jelentés, amely alapján kiutasítható bármely külföldi állampolgár, személyi körülményeire tekintet nélkül. A jogorvoslatok ezáltal látszólagosak, nincs valódi lehetőség a döntések felülvizsgálatára. ÍA per során eszköztelenné váltam a bizonyítási eljárás során, perbeli jogosítványaim csorbultak. Ez a jogalkalmazás véleményem szerint nem felel meg a tisztességes eljáráshoz való jog követelményeinek.

A tisztességes eljáráshoz való jog szeretnék hivatkozni az AB 19/2015.(VI.8.) számú határozatára, amelyben az Abtv. 27.§-a alapján vizsgálta a bíróság ítéletét (7.K.27.809/2013/3.). Az előzményi tényállás szerint a gazdasági társaság egyik tehergépkocsija nemzetközi áru fuvarozása során az ország elhagyását megelőzően elvégzett tengelysúly-mérlegelésnél többlet mutatkozott, amely miatt túlsúlydíj került megállapításra. A felperes a mérés eredményét nem fogadta el, újramérlegelést kért, melyre csak 6 órával később került sor. Az újramérlegelés alkalmával a többlet már annak ellenére nem jelentkezett, hogy az érintett gépkocsin átrakodásra, vagy más, a mérést befolyásoló tevékenységre nem került sor. Az újramérlegelés eredményét azonban a hatóság nem fogadta el, arra hivatkozással, hogy a jogszabályokat betartva járt el. A közigazgatási döntés ellen előterjesztett keresetet a bíróság elutasította, mivel álláspontja szerint a hatóság a tényállás tisztázási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére sem cáfolta a hatóság megállapításait, illetőleg a meghatározott össztömeget, tengelyterhelést és méretet meghaladó járművek közlekedéséről szóló 13/2010.(X.5.)NFM rendelet (NFMr.) nem tartalmaz az ellenőrző

mérlegelésre rendelkezést. Az AB az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésére figyelemmel azt állapította meg, hogy a felperes eszköztelenné vált a bizonyítási eljárás során, perbeli jogosítványai csorbultak. Az AB kifogásolta, hogy a bíróság a felperes bizonyítási indítványait elutasította, ezzel az ügy eldöntése szempontjából releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül, mellyel a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta, ezért az alaptörvény-ellenes ítéletet megsemmisítette. Az AB ezzel egyidejűleg megállapította – a NFMr. hiányosságaira tekintettel – a jogalkotó mulasztását. Esetemben talán a fentiekhez képest annyi az érdemi különbség, hogy a minősített adat okán teljesíthető bizonyítási indítványom sem lehetett...

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntése az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését azért sérti, mert folyamatban lévő büntetőeljárásra hivatkozva büntetőjogi hatáskörrel nem rendelkező bíróság védekezési jogom mellőzésével, és a jogerős büntetőbírói ítélet előtt döntött arról, hogy büntetőjogi felelősségem megállapítható lenne, és ezáltal Magyarország közrendjét és közbiztonságát veszélyeztettem.

A Bíróság döntése az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdését fenti okból szintén sérti.

Végül a közigazgatási bíróság döntése az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését azért sérti, mert a közigazgatási hatóság (idegenrendészeti hatóság) döntése ellen csak pro forma élhettem jogorvoslattal, az érdemben eredményre nem vezethetett, mert a Készenléti Rendőrség javaslata a bírósági döntés alapján kógens jelleggel alapozta meg a kiutasításomat.

Előadom, hogy tisztában vagyok azzal, hogy az Alkotmánybíróság elé kerülő ügyek egy speciális „szűrőrendszeren” mennek keresztül, amelynek egyik meghatározó eleme az Abtv. 29. §-ában foglalt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, valamint a bírói döntést érdemben befolyásoló-alaptörvényellenesség vizsgálata. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszok esetében az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés megítélése szoros összefüggést mutat a rendes bírósági ítéletek felülbírálatának terjedelmével (lényegében a felülbírálat kizártságával vagy mellőzésével). Az e körben hivatkozott leggyakoribb visszautasítási ok az, hogy az indítvány a rendes bírósági jogértelmezés, illetve a bírói mérlegelés körébe tartozó döntés felülvizsgálatára irányul, azonban esetemben álláspontom szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességről van szó a fent kifejtettek alapján.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Előadom, hogy a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését azért nem kérem, mert időközben azt az Idegenrendészeti Igazgatóság végrehajtotta, és jelenleg a családommal együtt [REDACTED] tartózkodom.

Előadom, hogy a közigazgatási eljárásban is kértem az Idegenrendészeti Igazgatóság határozatával szemben azonnali jogvédelmet, amelyet megkaptam, de annak hatálya a bírósági ítélet meghozataláig szólt.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Jogi képviselővel járok el. Érvényes, az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó ügyvédi meghatalmazásom korábbiakban csatoltam.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet) *Korábban csatolva*

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Korábban csatolt mellékletek:

- ügyvédi meghatalmazás
- nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról
- az Országos Idegenrendészeti Igazgatóság 106-1-31719/9/2019-Ké. számú határozata
- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.32031/2019/8. számú ítélete

Kelt: Budapesten, 2019. december 6. napján.

[REDACTED]
jogi ké [REDACTED]

dr. Ábrahám Dániel és dr. Bihari István
ügyvédek